

Fővárosi tűzoltók Görögországban

2007 a hatalmas erdőtüzeinek helyszínén Görögországban segített a fővárosi tűzoltók maroknyi csapata. A tapasztalatokról a helyszínen járt kollégánk úti beszámolóját valamint a csapat fényképfelvételeit adjuk közre.

Felkészülés és utazás

Példaértékű nemzetközi segítséget nyújtott a Fővárosi Tűzoltóparancsnokság 2007 augusztusában, Görögországban, ahol emberfeletti küzdelem folyt a hatalmas területeket - köztük számos települést - érintő erdőtüzek végleges eloltásáért.

Miután az ország nemzetközi segítséget kért, ráadásul úgy, hogy külön kérte a szokásos bürokrácia mellőzését, Dr. Demszky Gábor és athéni kollégájának egyeztetését követően a főpolgármester azonnal konzultált Dr. Bende Péter tü. vörgy., a Fővárosi Tűzoltóparancsnokság parancsnokával a segítségnyújtás lehetőségeiről.

Vasárnap ellenére a gépezet beindult. A csapat megszervezését és vezetését Dr. habil. Cziva Oszkár tü. ezr. kapta feladatul. A 18 tűzoltó és egy orvos kiválasztásánál a szakmai tapasztalat, rátermettség és az angol nyelvtudás voltak a legfontosabb szempontok. Fontos volt továbbá, hogy olyan gépjárművezető kollégák legyenek a csapatban, akik felváltva ugyan, de megbízhatóan képesek eljuttatni a csapatot a mintegy 1400 km-re lévő helyszínre.

Izzottak a telefonok, a hétfői indulás előtt még számos feladat várt a csapatra. Voltak, akik a gépjárművek felkészítését, az egyéni védőfelszerelések, továbbá tartalékok, a kimondottan erdőtüzes technika összeállítását kapták feladatul. Az FTP doktor szolgálata „kifosztott” egy gyógyszerterárat, hogy a csapat megfelelően el legyen látva a szükséges egészségügyi háttérrel. Mivel önellátásra készült a kontingens, még éjjel beszerzésre kerültek az alapvető higiéniai eszközök mellett olyan élelmiszerek, mint a tartós kenyér, konzervek, és nagy mennyiségű ásványvíz.

Hétfő reggelre a feltételek adottak voltak az induláshoz. A főpolgármester és az FTP vezetése elbúcsúztatta a csapatot és 8 órakor a 19 fős fővárosi kontingens 2 db MB 4000-es fecskendővel, 1 db Mazda 2500 terepjáró, 1 db Opel Zafira és 1 db Mercedes Vito típusú gépjárművel elindult Athén irányába.

Az út Szerbián és Macedónián keresztül vezetett Görögországba. A röszkei határt a Magyarországra szóló megkülönböztető jelzések használatának engedélyével hamar elértük. A konvoj sebességét a gépjárművek max. 115 km/h teljesítménye határozta meg. A Külügyminisztériumnak, illetve az irányításuk alatt lévő nagykövetségeknek köszönhetően

Belgrádtól rendőri felvezetést kaptunk egészen a görög határig, ahol már tűzoltó kollégák várták a csapatot. A határátkelések, az autópályák fizetőkapuin való áthaladás zökkenőmentesen történtek, mindenhol biztosítva volt a soronkívüli, gyors áthaladás.

Az első utunk Görögországban Thessalonikibe vezetett. A várost egész napos, mintegy 900 km-es „autózás” után kb. éjjelkor értük el. Bár mindannyiunkban egyre jobban erősödött a tenni akarás, és az ebből származó „feszültség” igen érzékelhető volt, görög kollégáink kérésére azonban egy rövid pihenő várt a csapatra. Be kell látnunk, ez a kis regenerálódás később nagyon felértékelődött, bár akkor még nem tudtuk, mi vár ránk.

Az első akadályok

Kedden korán reggel indultunk Évia szigetére, mely Athén városától mintegy 40 km-re található. Szerencsére a főváros közvetlen környezetét a tűz már nem veszélyeztette, így a csapat az említett szigeten kapott tűzoltási feladatot. Halkidára (a sziget „fővárosába”) érve megtörténtek az utolsó előkészületek a beavatkozás előtt. Az itteni tűzoltóságon feltöltöttük a víztartályokat, megtankolták gépjárműveinket. A görög és a magyar szabványkülönbségből adódóan sajnos a tömlőink nem voltak kompatibilisak, így a tartályfeltöltések legtöbbször a fecskendők tetején a tartályok megbontásával történtek. Kreatívabb kollégáinknak köszönhetően pillanatok alatt „legyártottuk” az egyik végén görög a másik végén a magyar méretű storz-kapoccsal rendelkező tömlőt.

Kora délután Halkidát elhagyva folyamatosan éreztük az egyre erősödő füstöt, fejük fölött számos – az oltásban részt vevő – repülőgép és helikopter húzott el. A hegyekbe felérve végre megláttuk a több ponton égő, hatalmas területeket érintő erdőtüzeiket. Bár korábban úgy volt, hogy az itt található Zeta falut fogjuk védeni, szerencsére a légi tűzoltásnak köszönhetően a települést nem veszélyeztette közvetlenül a tűz. A helyi lakosokat érkezésünk előtt kitelepítették, az őrzést fegyveres katonák végezték.

Sziklás terepen

A kb. 1400 km-es út után végre elérkezett, amire mindannyian vártunk: tűzoltási feladatot kaptunk. Közel 150 hektáros területen kellett a végleges tűzoltást elvégeznünk. Az egyik legnehezebb körülményt a tűzfészek megközelítése jelentette. Sziklás hegyoldalokon keresztül lejutni a völgyekbe, majd ismét fel a hegytetőkre – igen embert próbáló feladatnak bizonyult. Hamar be kellett látnunk, hogy a kéziszerszámokkal (lapát, szikracsapó) nem tudunk beavatkozni, mivel a sziklás, köves talajon ezek szinte „használatlanok” bizonyultak. A hatékony beavatkozásokhoz sokszor több száz méteres alapvezetékeket kellett kifejlesztetnünk. A két fecskendő olykor önállóan indult bevetésekre, az oltóvíz utánpótlást legtöbbször görög vízszállítók biztosították. A küzdelem fárasztó volt, de az órákon keresztül tartó igénybevétel után is töretlenül végeztük kapott feladatainkat. Dr. Pék László, a csapat orvosa folyamatosan figyelemmel kísérte beavatkozásainkat, ha szükségesnek látta pihenőt rendel el, illetve különböző vitamintablettáival segítette munkánkat. A tűzoltás forgatókönyvszerűen zajlott. Az enyhülő szélnek köszönhetően a több tíz méteres lángok oltását felülről a légi egységek végezték, majd a végleges lefeketítéseket a magyar csapathoz hasonlóan a „szárazföldi” erők végezték el. Sötétedéskor a légi járművek abbahagyták a beavatkozást. Ekkorra a ránk bízott területen szerencsére már el is végezték feladatukat és éjjel kb. 2 órára már mi is végeztünk. Bár napközben a hőmérséklet 40 °C fölé emelkedett, hajnalra jelentősen lehűlt a levegő.

Éjszakai élet

Az éjszakát a csillagos ég alatt töltöttük, a területet nem hagyhattuk el, a folyamatos felügyeletről gondoskodni kellett. Tudtuk, reggel újabb beavatkozások várnak ránk, mivel a tőlünk pár kilométerre lévő hatalmas hegy - akkor még megközelíthetetlen magasságban – kigyulladt és a lángok több kilométer hosszan csaptak fel. Ennivalóról és ivóvízről a görögök is gondoskodtak, de saját készleteink is rendelkezésre álltak. Csapatunkból a szerencsésebbek a gépjárművekben, mások - a kígyóktól tartva - azok tetején, néhányan pedig a földön próbáltak elaludni.

Szerda reggel korán ébredtünk. A felállítási pontunktól távolabbi helyszíneken kellett az oltást végezni. Ekkor már komoly szerepet kaptak Sthil fűrészeink, mert a sűrű növényzet miatt a tűzfészek megközelítése közel akkora feladatnak bizonyult, mint maga az oltás. Az itt található fenyvesnek köszönhetően ezeken a helyszíneken a csapat már komoly koronaégésekkel is felvette a harcot. A munkálatok estig tartottak. Az éjszakát egy közeli szállodában töltöttük.

Csütörtökön az előző naphoz hasonló oltási feladatokat hajtottunk végre. Kb. 8 hektáros területen kellett beavatkoznunk. Késő délután - már igen kimerülten és fáradtan – adtuk át a ránk bízott területeket a görög kollégáknak.

Köszönet és hazautazás

A Zeta polgármesterének búcsúztatója után az első „hosszabb” pihenést nyújtó éjszaka következett.

Evia szigetén számos ország lánglovagjai küzdöttek a lángokkal. Találkoztunk német és ciprusi tűzoltókkal, de fejünk fölött húztak el az orosz gépek és más országok légi járművei is. Sajnos a tűz pusztításában és az oltás közben ezen a szigeten 5 tűzoltó, 2 pilóta és 6 civil vesztette életét.

Péntek délelőtt a Halkidai Tűzoltóságon a helyi tűzoltók, a magyarországi görög nagykövet-helyettes és a konzul köszönte meg munkánkat. Az utolsó éjszakánkat ismét Thessalonikiben töltöttük, majd szombaton korán reggel elindult a konvoj Budapest felé. A rendőri felvezetésnek köszönhetően, mint „kés a vajban” haladtunk egészen a FTP udvaráig.

A görög nép és az ottani kollégák nagyon hálásak voltak a példásan gyors segítségért. Hazautazásunk során köszönetüket szóban, integetve és dudálva egyaránt kifejeztek. Mindannyian elmondhatjuk, hogy igazán jó volt magyar és budapesti tűzoltóként részt venni ebben a nemzetközi összefogásban.

Az említett köszönet természetesen megilleti Budapest önkormányzatát, a Külügyminisztériumot, a nagykövetségeket, az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztériumot, az ORFK-t és nem utolsósorban azon kollégáinkat, akik itthon - még nyári szabadságukat is megszakítva - helyettesítették minket.

Palotai Zs. Gábor tű. őrgy.
tűzoltási osztályvezető